

Arrest

nr. 277 348 van 14 september 2022
in de zaken RvV X / XI en RvV X / XI

In zake: 1. X (RvV X / XI)
2. X (RvV X / XI)

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VAN OVERDIJN
Messidorlaan 330 / box 1
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die beiden verklaren van Moldavische nationaliteit te zijn, op 1 juni 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 1 juli 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat B. VAN OVERDIJN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker in de zaak RvV X (hierna: verzoeker) en verzoekster in de zaak RvV X (hierna: verzoekster), die beiden verklaren van Moldavische nationaliteit en van Roma-origine te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 18 februari 2021 en dienen de volgende dag een verzoek om internationale bescherming in. Het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) neemt op 28 april 2022 ten aanzien van verzoekers een onderscheiden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aangetekend worden verzonden aan verzoekers.

1.2. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker (RvV X), luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Moldaafs staatsburger van Roma-origine. U bent geboren op 19 juni 1980 in Riskhani, Moldavië, maar heeft belangrijke delen van uw leven doorgebracht in diverse steden en gemeentes in Oekraïne en de Russische Federatie. In 2013 overleed uw broer Roman. Jullie leefden toen in de Oekraïense stad Ternopil. Omdat de repatriëring naar Moldavië en begraving van het lichaam van uw broer kostelijk was, zag u zich genoodzaakt een lening van 3000USD aan te gaan bij een gekende maffiabaas in Moldavië, met de bijnaam K. De afspraak bestond erin dat u een maandelijkse rente van 100USD zou betalen tot de lening was afbetaald. Echter overleed spoedig hierna uw moeder. Weerom ging u bij dezelfde maffiabaas een lening aan van ditmaal 2000USD om de overbrenging en begrafenis van het lichaam van uw moeder te bekostigen. Voortaan diende u maandelijks een totale rente van 200USD te betalen aan K. In 2016 kreeg u het echter financieel moeilijk en slaagde u er niet langer in deze maandelijkse rente te betalen. U trachtte voortaan uw schuldenaars te ontwijken. In 2016 keerde u met uw gezin vanuit Oekraïne terug naar Moldavië. U had daarbij geen eigen woning maar woonde met uw gezin in bij vrienden op diverse locaties: Oknitsa, Jedinitz, Riskhani, Kishinev. In april 2016 was u doende met het opkuisen van de graven van uw broer en uw moeder in Riskhani toen u werd aangevallen door drie onbekende mannen. U werd ernstig in elkaar geslagen. Daarbij liep u ribkneuzingen op, gebroken tanden, en blauwe plekken. U bloedde ook in het aangezicht. Uw aanvallers gaven u te kennen dat u uw schulden diende te betalen. Na de aanval waste u zichzelf en keerde u naar huis terug waar u gedurende twee weken binnen bleef tot uw kneuzingen en blauwe plekken waren hersteld. Naar een arts ging u niet omdat u hiertoe niet het geld had. Klagen bij de politie durfde u niet omdat u vreesde dat daardoor uw problemen met K. alleen maar erger zouden worden. U vreesde immers dat K. invloed kon doen gelden bij de politie. Tegen het einde van dezelfde maand april 2016 werd u opnieuw in elkaar geslagen bij het graf van uw broer en uw moeder. U hield aan deze aanval gebroken tanden en kneuzingen aan ribben, nieren, neus en oogkas over. Ditmaal gaven uw aanvallers u te kennen dat u de groeten had van K.. Weerom zocht u geen medische zorg en liet u na klacht neer te leggen bij de politie. In februari 2019 werd uw vrouw S. in Oknitsa van op straat ontvoerd in een personenwagen. Ze werd naar een bos in de buurt gebracht waar ze door een van de ontvoerders werd verkracht. Men gaf haar te kennen dat als u uw schulden niet zou aflossen, men ook uw dochter Maria zou verkrachten. Nadat uw vrouw te voet naar huis was teruggekeerd, ging u met haar nog diezelfde avond naar de lokale politie om klacht neer te leggen. In de politieafdeling werd de verklaring van uw echtgenote genoteerd waarna jullie te horen kregen dat jullie naar huis mochten gaan en dat men zou trachten de daders te vinden. U heeft echter niets meer vernomen van de politie en gaat ervan uit dat de politie geen onderzoeksinitiatieven heeft genomen. Voortaan verborg u zich met uw gezin in dorpen en velden terwijl uw vrienden uw vlucht voorbereidden. Op 7 mei 2019 verliet u samen met uw echtgenote en uw dochter Moldavië op legale wijze, gebruik makende van Moldavische internationale paspoorten. De door jullie op 10 mei 2019 in Duitsland ingediende asiolverzoeken werden uiteindelijk geweigerd. In Duitsland werd ook medisch vastgesteld dat uw echtgenote en u Hiv-positief zijn. Jullie trokken naar Frankrijk waar jullie op 11 maart 2020 om asiel verzochten. Na verloop van tijd vernamen jullie via kennissen dat de mensen van K. intussen wisten waar jullie verbleven in Frankrijk. Daarop verlieten jullie Frankrijk onmiddellijk, op 18 februari 2021, en trokken jullie naar België waar jullie op 19 februari 2021 een asiolverzoek richtten tot de bevoegde Belgische instanties.

Ter staving van uw identiteit en asielmotieven legde u een internationaal Moldaafs paspoort neer, een Belgisch medisch attest ten bewijze dat u hiv-positief bent, en twee Belgische betalingsbewijzen van medicinale kosten bij de apotheek voor uw hiv-behandeling. Uw echtgenote legde ook internationale Moldavische paspoorten voor zich zelf en uw beider dochter Maria neer, een Belgisch medisch attest ten bewijzen dat ook zij hiv-positief is, en vier Belgische betalingsbewijzen van medicinale kosten bij een apotheek voor uw hiv-behandeling.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaarde dat u niet naar Moldavië kan terugkeren omdat u vervolging vreest door een maffiabaas bij wie u geldelijke schulden heeft. Voorts wijst u erop dat u Hiv-positief bent en dat u vreest onvoldoende financiële middelen te hebben om in Moldavië zich de benodigde medicatie te kunnen voorzien.

Welnu, met betrekking tot uw probleem met maffiakopstuk K. zij alvast gewezen op meerdere manifeste tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw echtgenote, dusdanig dat de geloofwaardigheid van dit asielmotief ernstig in het gedrang komt.

Een eerste tegenstrijdigheid betreft de omvang van de sommen geld die u van maffiabaas K. zou hebben geleend. U sprak ter zake van een eerste lening van 3000USD na het overlijden van uw broer, en een volgende lening van 2000USD na het overlijden van uw moeder (CGVS, p. 9). Uw echtgenote meende echter dat u twee maal 3000USD zou hebben geleend (CGVS vrouw, p. 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid slaagde uw echtgenote er niet in ze te verklaren of te weerleggen (CGVS vrouw, p. 17). Zij beperkte zich ertoe te bevestigen dat haar versie van de feiten de juiste was, wat de tegenstrijdigheid op zich niet opheft.

Ten tweede verklaarde u dat u zelf in totaal twee maal ernstig bent geslagen door medestanders van K., een eerste keer aanvang april 2016 en een tweede keer naar het einde toe van die zelfde maand april 2016 (CGVS, p. 11). Uw echtgenote verklaarde echter dat de twee keer dat u ernstig geslagen bent geslagen door medestanders van K. zich respectievelijk situeren in april 2016 en april 2017. Zij bevestigde daarbij dat er een jaar tijd zat tussen de twee aanvallen (CGVS vrouw, p. 8-9). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid slaagde uw echtgenote er niet in ze te verklaren of te weerleggen (CGVS vrouw, p. 16). Zij meende dat het mogelijk is dat u op een ander moment ook ernstig zou zijn geslagen en dat u haar niet alles vertelt. Deze verklaring weegt echter niet op tegen de duidelijke vaststelling in uw verklaringen dat u na de twee door u genoemde ernstige aanvallen naar huis bent teruggekeerd waar uw echtgenote de door u geleden geweldletsels duidelijk kon waarnemen (telkens gebroken tanden, kneuzingen over het hele lichaam, bloedsporen)(CGVS, p. 12, 13-14). Deze tegenstrijdigheid is dan ook manifest en raakt bovendien de kern van dit asielmotief.

Een derde tegenstrijdigheid tussen jullie onderlinge verklaringen betreft de locatie of locaties waarop u gewelddadig bent aangevallen door medestanders van K.. Ter zake verklaarde u dat u twee maal bent aangevallen bij de graven van uw moeder en uw broer, in Riskhani (CGVS, p. 11). Uw echtgenote verklaarde echter dat u de eerste keer inderdaad bent aangevallen bij het graf van uw moeder (CGVS vrouw, p. 8). De tweede aanval tegen u zou echter hebben plaatsgevonden op straat in Oknitsa, de stad waar jullie op dat moment verbleven (CGVS vrouw, p. 10-11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaarde uw echtgenote dat uw versie van de feiten zou kunnen kloppen en dat u voorafgaand aan uw tweede aanval aan haar eigenlijk niet had verteld waarheen u zou gaan (CGVS vrouw, p. 16). Op de vraag waarom zij dan eerder tegenover het CGVS had verklaard dat u die tweede aanval op straat had geleden, had zij geen antwoord. Het spreekt voor zich dat wanneer een huwelijkspartner met zichtbare letsels van ernstig geweld thuis komt, hierover relevante informatie wordt uitgewisseld, met name ook de locatie waar de man slachtoffer werd van dergelijk geweld.

Een vierde tegenstrijdigheid betreft de pogingen om klacht neer te leggen bij de politie. U zelf gaf aan dat u met betrekking tot de gewelddaden die u zelf geleden heeft nooit bent gaan klagen bij de politie. De enige keer dat u bent gaan klagen bij de politie, was met betrekking tot de verkrachting van uw echtgenote (CGVS, p. 13-14, 15). Uw echtgenote zelf echter verklaarde dat er in totaal twee maal is geklaagd bij de politie: een eerste maal de tweede keer dat u bent in elkaar geslagen, en een tweede maal bij haar verkrachting (CGVS vrouw, p. 9, 11, 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid (CGVS vrouw, p. 16), repliceerde zij dat zij geen verklaring had voor uw uitspraken maar dat haar versie van de feiten de juiste was. De vastgestelde tegenstrijdigheid is hiermee niet opgeheven.

Een vijfde tegenstrijdigheid betreft de timing van de klacht na de verkrachting van uw echtgenote. U zelf verklaarde dienaangaande dat u samen met uw echtgenote klacht heeft neergelegd bij de politie op de avond zelf van de dag waarop uw echtgenote werd verkracht (CGVS, p. 15). Uw echtgenote beweerde op dit punt echter dat jullie samen zijn gaan klacht neerleggen bij de politie daags na de verkrachting, en wel omdat zij hiertoe eerder niet in staat was (CGVS vrouw, p. 12-13). Uw echtgenote werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd maar slaagde er niet in deze te verklaren of weerleggen (CGVS vrouw, p. 17). Zij opperde dat u op het moment van de feiten in shock was en dat u zich de feiten niet goed herinnerde. Deze bewering is duidelijk een verklaring post factum die uw partner op geen enkele manier staakt. Uit uw verklaringen op dit punt blijkt dat u wel degelijk in staat was tot een voldoende gedetailleerde vertelling van de gebeurde feiten, waaruit voldoende duidelijk blijkt dat uw echtgenote en u nog dezelfde

avond van de dag waarop uw verkrachting zou hebben plaatsgevonden, bij de politie klacht hebben neergelegd.

Een zesde en laatste tegenstrijdigheid betreft de periode volgend op de verkrachting van uw echtgenote. U verklaarde hierover dat jullie na de verkrachting nog twee dagen in jullie huis in Oknitsa zijn gebleven maar dat jullie zich daarna zijn gaan verstoppen in velden en dorpen tot op het moment dat jullie het land zouden verlaten (CGVS, p. 20). Uw echtgenote verklaarde echter dat jullie na de verkrachting nog twee weken in jullie woning in Oknitsa zijn gebleven alvorens dit adres te verlaten (CGVS vrouw, p. 12). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bevestigde uw echtgenote louter haar eigen verklaring ter zake, waarmee de tegenstrijdigheid eens te meer niet is opgeheven (CGVS vrouw, p. 17).

De vastgestelde tegenstrijdigheden zijn manifest en raken de essentie van uw asielerzoek, toch alvast het door u verklaarde hoofdmotief van een vervolgingsprobleem jegens een maffiabaas. Gegeven het aantal en de ernst van de vastgestelde tegenstrijdigheden kan niet langer geloof worden gehecht aan dit door jullie verklaarde asielmotief.

Behalve uw vermeende problemen met een maffiabaas, wees u er ook op dat u in Moldavië vreest de benodigde medicatie voor uw Hiv-besmetting niet te zullen kunnen betalen. U wijst er ook op dat uw dochter nooit gelegenheid heeft gehad om onderwijs te volgen in Moldavië. U wijst tenslotte op huisvestingsproblemen, discriminatie op de arbeidsmarkt en algemene financiële behoefte.

De informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (zie de **COI Focus. Moldavië. De Roma-minderheid van 1 maart 2022**, toegevoegd aan het administratief dossier), toont aan dat, zoals elders in Europa, heel wat Roma in Moldavië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (ook de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers, wantrouwen t.a.v. de overheid, enz. spelen een rol).

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Moldavië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul National al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever sociale kwesties voor de eerste minister in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie

van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.

Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.

Wat betreft de onderwijsnood van uw dochter wijst u erop dat uw dochter pas voor het eerst onderwijs heeft gekregen in Frankrijk en België. U voegt toe dat men uw dochter in Moldavië niet tot het onderwijs heeft toegelaten omdat jullie roma zijn (CGVS, p. 19). Hiertegen zij echter ingebracht dat u evengoed toegeeft in Moldavië niet eens een poging te hebben ondernomen om uw dochter in een school in te schrijven (CGVS, p. 19). Ter verklaring hiervoor wijst u erop dat u dit heeft nagelaten uit angst voor maffiabaas K.. Gezien het gebrek aan geloofwaardigheid van dat asielmotief kan deze niet worden weerhouden als voldoende verklaring voor uw nalaten om uw dochter in een school in te schrijven. Wat betreft uw verdere verklaring, namelijk dat u vreesde dat uw dochter op school zou worden gehaat omwille van haar roma-origine, zoals naar u vernomen heeft is gebeurd met andere roma-kinderen, zij erop gewezen dat deze vrees in het geval van uw dochter een sterk hypothetisch karakter heeft gezien u haar niet eens naar school heeft laten gaan. Tenslotte valt ook op dat u nauwelijks kennis heeft van uw rechtspositie ter zake. Zo weet u niet of een inschrijving in het lager onderwijs in Moldavië officieel geld kost (CGVS, p. 19). U weet wel dat er bijkomende kosten kunnen worden gevraagd zoals bijvoorbeeld een bijdrage aan renovatiewerken voor een klaslokaal. Uit voornoemde informatie gevoegd bij uw administratief dossier blijkt alleszins dat een inschrijving in een lagere school in Moldavië gratis is.

Wat betreft uw door discriminatie gehinderde toegang tot de arbeidsmarkt in Moldavië blijkt alleszins uit uw verklaringen dat u er wel degelijk in slaagde om werk te vinden zij het dat het dan telkens ging om kortstondige gelegenheidsopdrachten, en niet om 'een goede job bij een firma.' U gaf daarbij wel toe dat uw ongeschooldheid mogelijk ook een rol heeft gespeeld inzake uw toegang tot de arbeidsmarkt (CGVS, p. 20).

Wat betreft uw huisvestingsproblemen wordt vastgesteld dat uit uw verklaringen blijkt dat u wel degelijk huisvesting zou hebben gehad zij het dat u onderdak vond bij vrienden op diverse locaties (CGVS, p. 8, 10, 12-13). Verder zij erop gewezen dat wat betreft uw financiële noodlijdendheid u het CGVS niet in staat stelt een waarachtige inschatting ter zake te maken gezien het gebrek aan geloofwaardigheid van uw verklaringen over schulden bij een maffiabaas.

Gegeven deze vaststellingen dient te worden geoordeeld dat de door u genoemde problemen – voor zover ze al werden veroorzaakt of verergerd ten gevolge van discriminatie, in casu niet gesproken kan worden van een discriminatoire behandeling die dusdanig is dat die dient te worden gelijkgesteld met vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Een discriminerende bejegening op zich houdt geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moet de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geeft tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Zulks is afgaande op uw verklaringen ter zake niet het geval.

In deze inschatting is ook rekening gehouden met uw verwijzing naar uw Hiv-besmetting en uw vrees dat u de financiële last van de nodige zorgverstrekking in Moldavië niet zal kunnen dragen. Echter geeft u wat deze problematiek betreft alvast geen indicatie dat dit gevreesde onvermogen om zichzelf de benodigde medicatie te verschaffen, zou zijn verzwaard door discriminatie: bevraagd waarom u de benodigde behandeling niet zou vrezen te krijgen in Moldavië, wijst u er enkel op dat de door uw echtgenote en u ontvangen uitkering van telkens 10€ onmogelijk kan volstaan om aan de verwachte 500€ medicatiekost per dag tegemoet te komen (CGVS, p. 9). Elders stelt u dat u onmogelijk genoeg geld kan verdienen om de medische kosten van twee maal 500€ voor uw echtgenote en u te kunnen dragen (CGVS, p. 18). Op de bijkomende vraag of naar uw inschatting er in Moldavië mensen zijn die wél toegang krijgen tot effectieve medicatie geeft u aan dit niet te weten. U verwijst in dit kader wel naar algemene corruptie, in de zin dat naar uw inschatting mensen die over geld beschikken, alles gedaan krijgen (CGVS, p. 20). In bijkomende orde zij de vaststelling toegevoegd dat u geen kennis heeft over uw rechtspositie inzake toegang tot Hiv-medicatie in Moldavië. Zo verklaart u niet te weten of er in Moldavië een kostenvermindering dan wel gratis toegang is tot medische zorg (CGVS, p. 18), u haalde ter verklaring op dit punt aan dat de ziekte pas is vastgesteld na uw definitieve vertrek uit Moldavië in 2019 en dat u bijgevolg geen weet heeft van uw rechten in Moldavië voor wat betreft uw toegang tot aangepaste medische zorg inzake een Hiv-besmetting. Uit bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt nochtans dat medische behandeling voor diverse ziektes, waaronder aids, gratis is in Moldavië, ongeacht of iemand een ziektekostenverzekering heeft of niet. Wat hier ook van zij, bij gebrek aan duidelijke indicaties van een discriminatoir gehinderde toegang tot aangepaste medische zorg, zij in dit verband opgemerkt dat het door u aangebracht medische probleem van uw Hiv-besmetting geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

De door uw echtgenote en u neergelegde bewijselementen (internationale paspoorten van uw echtgenote, dochter en u zelf, Belgische medische attesten met betrekking tot de Hiv-besmetting van uw echtgenote en u, en betalingsbewijzen van medicatie in dit verband) zijn niet van aard om bovenstaande argumenten te beïnvloeden of weerleggen. De neergelegde paspoorten bewijzen de identiteit, nationaliteit en herkomst van uw gezinsleden en u. Deze gegevens worden in bovenstaande beslissing niet in twijfel getrokken. De medische attesten en betalingsbewijzen bevatten eveneens informatie die niet in twijfel wordt getrokken in de hierboven verzamelde motieven. Deze stukken zijn evenmin van aard om de in voorgaande geciteerde COI dat medische zorg in Moldavië in het geval van Hiv gratis is, te weerleggen. Geen van de neergelegde stukken is van aard om de geloofwaardigheid van de verklaarde problemen met een maffiabaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “ (...)”

1.3. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster (RvV X), luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Moldaafs staatsburger, op 23 juni 1986 geboren in Edinet, Moldavië. U heeft echter belangrijke delen van uw leven in Oekraïne doorgebracht.

Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u ten aanzien van Moldavië dezelfde asielmotieven aanhaalt als uw echtgenoot A.C. (O.V. x.xxx.xxx). Het door uw echtgenoot verklaarde feitenrelaas luidt als volgt:

“(...).”

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden

kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u zich geheel op dezelfde asielmotieven baseert als door uw echtgenoot A.C. (O.V. x.xxx.xxx) werden geuit. In hoofde van uw echtgenoot werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Bijgevolg dient ook in uw hoofde een gelijksoortige beslissing te worden genomen.

De beslissing in hoofde van uw echtgenoot werd uitgebreid gemotiveerd en luidt als volgt:

"(...)."

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 276 054, is de partner van verzoekster, wiens beroep bij de Raad gekend is onder het rolnummer RvV 276 050. Verzoekers beroepen zich op dezelfde asielmotieven en de bestreden beslissingen die ten aanzien van hen werden genomen, zijn gebaseerd op dezelfde motieven. In het verzoekschrift van verzoekster worden dezelfde schendingen aangehaald, zoals deze vervat in het verzoekschrift van verzoeker en er wordt verwezen naar de daarin ontwikkelde punten. Gelet op het voorgaande moeten de zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

3.1.1. In hun enig middel voeren verzoekers beiden de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en werpen zij een manifeste appreciatiefout op. Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift bijkomend nog de schending op van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, alsook van "het procedure K.B. voor het Commissariaat".

3.1.2. In het verzoekschrift van verzoeker wordt vooreerst gesteld dat er geen tegenstrijdigheden zijn tussen de verklaringen van hem en verzoekster en dat het commissariaat-generaal niet met alle omstandigheden rekening heeft gehouden.

Over de tegenstrijdigheid in verband met het bedrag van de door verzoeker geleende som wordt gesteld dat verzoekster niet alle informatie had en dat verzoeker 5000 dollar had geleend en ook nog 1000 dollar van zijn neef in Kazachstan kreeg. Verzoekster dacht dat deze 1000 dollar ook door de maffiabaas met bijnaam K. werd gegeven, waardoor zij sprak over 6000 dollar.

Wat de tegenstrijdigheid in verband met de data van de twee aanvallen op verzoeker betreft, werpt verzoeker op dat het commissariaat-generaal geen rekening heeft gehouden met de context en met de verklaringen van de familie. Zo heeft verzoeker uitgelegd dat hij verschillende keren aangevallen werd en spraken hij en verzoekster niet over dezelfde gebeurtenissen. Immers sprak verzoeker over de belangrijkste aanvallen in zijn hoofd, terwijl verzoekster sprak over de feiten waarbij zij kan zien dat verzoeker ernstig gewond was. Aangezien zij niet over dezelfde gebeurtenissen spraken, is er luidens het verzoekschrift geen sprake van een tegenstrijdigheid.

Dezelfde argumenten worden aangehaald om de tegenstrijdigheid over de plaats van de tweede aanval te ontkrachten. Zo wordt gesteld dat verzoeker verschillende keren werd aangevallen, op verschillende locaties, en dat hij en verzoekster daardoor over verschillende locaties spraken.

In verband met de tegenstrijdigheid over het al dan niet indienen van een klacht bij de politie na de (tweede) aanval, wordt opnieuw geopperd dat verzoeker en verzoekster niet over dezelfde feiten spraken. Verzoeker stelt verder dat hij inderdaad heeft gesproken met een politieagent, "*bevoegd voor de sector*", en die niet bij het algemeen bureau zijn kantoor heeft. Dit gesprek was voor hem geen aangifte of bezoek aan het politiekantoor, maar enkel een vraag om informatie. Verzoekster dacht daarentegen dat het over een echte procedure ging en dat verzoeker een aangifte deed.

Over de klacht, dan wel klachten, ingediend na de verkrachting van verzoekster, herhaalt het verzoekschrift de feiten. Gesteld wordt dat verzoekers dezelfde avond van de verkrachting naar het politiekantoor gingen, waar werd gezegd dat de deskundige niet ter plaatse was en morgen aanwezig zou zijn, waarop hen gevraagd werd morgen terug te komen. Bijgevolg waren er twee bezoeken bij de politie. Omdat het eerste bezoek zonder resultaat was, heeft verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud gesteld dat ze slechts één keer naar de politie gingen.

3.1.3. Vervolgens gaat het verzoekschrift van verzoeker in op de situatie van de Roma-gemeenschap in Moldavië. Geopperd wordt dat het commissariaat-generaal van mening is dat de situatie van de Roma-gemeenschap niet zo erg is en dat niet over discriminatie kan worden gesproken, terwijl verschillende internationale bronnen, waaronder een recent verslag van *OFPPA*, alsook de door de verwerende partij gehanteerde COI Focus, een meer genuanceerd beeld schetsen. Er is luidens het verzoekschrift dan ook wel degelijk sprake van discriminatie. Roma zijn geïsoleerd van de rest van de bevolking, hebben in Moldavië enkel toegang tot de onderbetaalde beroepen die precair en tijdelijk zijn en rekening houdend met de algemene situatie van slechte toegang tot de zorg, zoals blijkt uit de gehanteerde COI Focus, en de specifieke situatie van de Roma is het volgens verzoeker duidelijk dat hij en verzoekster geen toegang zullen hebben tot het zorgstelsel, ten gevolge van directe en indirecte discriminatie. De verwerende partij maakt een manifeste appreciatiefout in de lezing van verzoekers dossier, zo stelt het verzoekschrift. Waar wordt gesteld dat verzoeker naar de politie of de ombudsman zou kunnen gaan om discriminatie aan te kaarten, oppert het verzoekschrift dat de betreffende COI Focus aantoont dat er geen financiële ondersteuning is van dergelijke instanties, die dan ook geen macht hebben om de mensen verder te helpen. Als Moldavië verschillende initiatieven heeft ondernomen om de situatie van de Roma te verbeteren, dient volgens verzoeker te worden onderlijnd dat er daarvoor geen budget is en dat de verschillende beleidsinitiatieven bijgevolg geen effectiviteit hebben.

Luidens het verzoekschrift is het duidelijk dat de dochter van verzoekers geen toegang tot een school zou hebben, wat een daad van vervolging uitmaakt. Het gegeven dat onderwijs in Moldavië gratis zou zijn en dat zij in Moldavië nooit naar school is gegaan, toont niet aan dat zij geen probleem zou hebben. Het komt aan de verwerende partij toe om na te gaan of er een risico voor vervolging is. De betreffende COI Focus toont aan dat de Roma-gemeenschap slachtoffer is van discriminatie, wat volgens verzoeker ernstiger is dan zijn problemen met maffiabaas K.

Verder wordt gesteld dat verzoeker alleen maar tijdelijk, precair en onderbetaald werk had en dat hij door zijn Roma-origine geen toegang zal hebben tot "*normaal*" werk. De discriminatie van de Roma-gemeenschap op de arbeidsmarkt, het lage loon en alle gevolgen ervan, wordt ook bevestigd door de door de verwerende partij aangehaalde COI Focus.

Voorts wordt aangevoerd dat het duidelijk is dat er omwille van verzoekers Roma-origine geen toegang is tot de nodige medische zorgen en medicatie voor de behandeling van HIV. Zo blijkt uit de betreffende COI Focus dat men verschillende informele kosten moet dekken in de zorgsector, dat de kosteloosheid bijgevolg totaal theoretisch is, dat verzoeker daarenboven enkel toegang heeft tot precare jobs en dat de besmetting met HIV pas werd ontdekt nadat verzoekers hun land van herkomst verlieten.

3.1.4. Verzoekers zijn in de beider verzoekschriften van mening dat hen de vluchtelingenstatus moet worden toegekend. Zij menen immers het risico te lopen om vervolgd te worden door een machtige maffiabaas, verder werden zij omwille van hun Roma-origine op verschillende vlakken gediscrimineerd en kan de overheid geen dienstige bescherming bieden aan de familie, rekening houdend met de situatie in het land van herkomst.

Verzoekers zijn tevens van mening dat hen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend. Zij zijn van mening dat de veiligheidssituatie in het land van herkomst niet correct werd geanalyseerd. Rekening houdend met de situatie en hun persoonlijk profiel maken zij deel uit van een risicogroep, met name de Roma-minderheid.

In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekers dat de bestreden beslissingen door de Raad worden vernietigd.

3.2. Stukken

Verzoekers voegen ter staving van hun betoog de volgende stavingstukken bij de voorliggende verzoekschriften:

- https://www.ofpra.gouv.fr/sites/default/files/atoms/files/2008_mda_roms_moldavie.pdf (vermelding link in de inventaris van de stukken onder punt 3. Documentatie);
- artikel ECRI, *“Les propos haineux à l’égard des Roms, des personnes LGBT et des communautés noires se multiplient, prévient la Commission anti-racisme du Conseil de l’Europe”*, d.d. 2 oktober 2018 (stuk 3.1.);
- <https://www.moldavie.fr/Les-Roms-entre-le-luxe-et-la-degradation-extreme.html> (stuk 3.2).

3.3. Beoordeling van de beroepen

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is

het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissingen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit de verzoekschriften blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel van verzoekers zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.4. Wat betreft de in het verzoekschrift van verzoeker aangevoerde schending van *“het procedure K.B. voor het Commissariaat”*, geeft verzoeker niet de minste toelichting welk artikel hij precies geschonden acht, noch over de wijze waarop hij dit geschonden acht zodat de aangevoerde schending niet dienstig is.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoekers verklaarden niet naar Moldavië te kunnen terugkeren omdat zij vervolging vrezen door een maffiabaas met de bijnaam K., bij wie verzoeker geldelijke schulden heeft. Voorts wijzen verzoekers erop dat zij Hiv-positief zijn en dat zij vrezen onvoldoende financiële middelen te hebben om zich in Moldavië van de benodigde medicatie te kunnen voorzien, dat verzoeker geen toegang heeft tot normaal werk, dat zij huisvestingsproblemen en algemene financiële behoefte hebben en dat hun dochter er niet naar school kan gaan.

Blijkens de bestreden beslissingen komt (i) de geloofwaardigheid van het hoofdasielmotief, zijnde de problemen met maffiakopstuk K., ernstig in het gedrang gelet op meerdere manifeste tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en die van verzoekster, die de essentie van hun asielverzoek raken. Zo is er (a) een tegenstrijdigheid tussen verzoekers verklaringen over de omvang van de geldsom die verzoeker van maffiabaas K. zou hebben geleend. Verder is er (b) een manifeste tegenstrijdigheid tussen beider verklaringen voor wat betreft het tijdsverloop tussen de twee aanvallen op verzoeker. Ook (c) over de locatie van de (tweede) aanval valt er een tegenstrijdigheid te ontwaren. Voorts (d) zijn de verklaringen van verzoekers over de pogingen om klacht neer te leggen bij de politie naar aanleiding van de gewelddaden tegenstrijdig. Ook (e) over de timing van de klacht na de verkrachting van verzoekster zijn verzoekers niet eenduidig. Tot slot (f) valt er een tegenstrijdigheid te ontwaren in hun verklaringen over

waar verzoekers verbleven in de periode volgend op de verkrachting van verzoekster. In verband met de overige door verzoekers genoemde problemen (ii), zijnde de vrees de benodigde medicatie voor hun Hiv-besmetting niet te kunnen betalen, de onderwijsnood van hun dochter, huisvestingsproblemen, discriminatie op de arbeidsmarkt en algemene financiële behoefte, kan, voor zover ze al werden veroorzaakt of verergerd ten gevolge van discriminatie, *in casu* niet gesproken worden van een discriminatoire behandeling die dusdanig is dat deze dient te worden gelijkgesteld met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De door verzoekers aangehaalde medische problematiek (iii) houdt, bij gebreke aan duidelijke indicaties van een discriminatoir gehinderde toegang tot aangepaste medische zorg, geen verband met de criteria, bepaald in artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria, vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. De door verzoekers neergelegde documenten (iv) zijn tot slot niet van aard om bovenstaande argumenten te beïnvloeden of weerleggen.

Uit wat volgt blijkt dat verzoekers er niet in slagen voormelde vaststellingen met concrete argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoekers zich in de hoger weergegeven argumentatie hoofdzakelijk beperken tot het volharden in het vluchtrelaas en van (een versie van de) eerder afgelegde verklaringen, het poneren van blote beweringen en vergoelijkingen en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de commissaris-generaal die duidelijk steun vinden in de administratieve dossiers, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht.

3.3.5.2. De Raad treedt de verwerende partij bij waar deze in de bestreden beslissingen op omstandige wijze aangeeft dat de verklaringen van verzoekers onderling meerdere tegenstrijdigheden bevat op essentiële punten voor wat de geopperde problemen met maffiabaas K. betreft. Dat, zoals verzoekers betogen, niet met alle omstandigheden werd rekening gehouden, kan niet worden bijgetreden, vindt geen steun in de administratieve dossiers en nergens wordt concreet aangetoond met welke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden, noch hoe dit de manifeste tegenstrijdigheden zou vermogen te ontkrachten, laat staan weerleggen.

Een eerste essentieel element in het asielrelaas waarover verzoekers geen overeenstemmende verklaringen aflegden, betreft het precieze bedrag van de door verzoeker bij de maffiabaas met bijnaam K. ontleende geldsom. Verzoekers verklaring was eenduidig en niet voor interpretatie vatbaar. Zo gaf hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal aan dat hij eerst 3000 dollar en vervolgens nog eens 2000 dollar leende, dit respectievelijk voor de repatriëring naar Moldavië en de begraving van het lichaam van zijn broer en moeder. Hij voegde daaraan toe dat hij nog 1000 dollar van zijn zus uit Kazachstan "*kreeg*" om toe te komen (administratief dossier verzoeker, notities persoonlijk onderhoud, p. 9). Verzoekster daarentegen verklaarde dat verzoeker twee keer 3000 dollar leende bij maffiabaas K. (administratief dossier verzoekster, notities persoonlijk onderhoud, p. 10). Van een verkregen, dan wel geleende som van 1000 dollar via verzoekers zus, dan wel neef zoals in het verzoekschrift wordt geopperd, is in verzoeksters verklaringen totaal geen sprake. Wanneer verzoekster op het einde van haar persoonlijk onderhoud met de tegenstrijdigheid tussen de beider verklaringen op dit punt werd geconfronteerd, bleef zij bij haar eerdere verklaring en haalde zij aan dat verzoeker dit zo tegen haar had gezegd (notities persoonlijk onderhoud, p. 17). Thans *post factum* beweren dat verzoekster niet alle informatie had en dat zij dacht dat de 1000 dollar van verzoeksters neef tevens bij maffiabaas K. was ontleend, is een al te makkelijke vergoelijking die geen afbreuk doet aan de in de administratieve dossiers steun vindende tegenstrijdigheid. Er kan niet worden ingezien waarom verzoeker tegen zijn partner niet eerlijk zou zijn geweest over de herkomst van de ontleende, dan wel gekregen geldsommen, zeker aangezien dit de rechtstreekse aanleiding vormde voor de beweerdde problemen en de vlucht uit het land van herkomst. Overigens gaf verzoeker op de vraag of verzoekster wist van al zijn schulden aan "*tuurlijk, ze wist dat ik schulden had en dat de rente steeg*" (notities persoonlijk onderhoud, p. 12) en beweert hij eerst dat hij 1000 dollar kreeg van zijn zus om vervolgens in het verzoekschrift te beweren dat hij dit geld kreeg van zijn neef.

Frappanter evenwel is de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekers over de data waarop verzoeker twee maal ernstig werd geslagen door medestanders van maffiabaas K. Zo gaf verzoeker aan dat deze twee geweldsincidenten zich voordeden begin en eind april 2016 (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11), terwijl verzoekster stelde dat het eerste incident plaatsvond in april 2016 en het tweede pas een jaar later, in april 2017 (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 8-9 en 16). Dit toch wel zeer groot tijdsverschil betreft een manifeste tegenstrijdigheid over een danig essentieel element uit het voorgehouden relaas. Verzoekers gaven beiden meerdere keren en ondubbelzinnig aan dat verzoeker twee maal ernstig, "*goed*" werd geslagen, waarna hij naar huis terugkeerde en waar verzoekster de geleden geweldletsels, gebroken tanden, kneuzingen en bloedingen, duidelijk kon waarnemen (notities

verzoeker, p. 11-12 en notities verzoekster, p. 8-9). Wanneer verzoekster met de tegenstrijdigheid werd geconfronteerd, gaf zij aan dat verzoeker misschien nog geslagen was en dat hij haar niet alles vertelde, maar tegelijk erkende zij dat de twee incidenten waarover zij het had, duidelijk gingen over de twee keren dat verzoeker geslagen bij haar thuis is gekomen (notities verzoekster, p. 16). Ook in het verzoekschrift van verzoeker wordt beweerd dat hij en verzoekster niet over dezelfde feiten spraken tijdens het persoonlijk onderhoud, hetgeen echter niet kan worden aangenomen aangezien er in de beider verklaringen telkens slechts sprake was over twee ernstige incidenten, waarna verzoeker ernstig gewond naar huis kwam en uit de verklaringen van verzoeker kan nergens afgeleid worden dat er nog meerdere aanvallen waren. Verzoekers slagen er met deze bijstelling niet in het aperte tijdsverschil te verklaren of weerleggen en de duidelijk in de administratieve dossiers steun vindende tegenstrijdigheid wordt hiermee niet opgeheven.

Hetzelfde kan worden gesteld voor de poging van verzoekers om de opnieuw manifeste tegenstrijdigheid in beider verklaringen, dit keer voor wat betreft de locatie van de aanvallen op verzoeker, pogen te verklaren. Verzoeker gaf aan dat de twee gewelddadige incidenten telkens plaatsvonden bij de graven van zijn broer en moeder in Riskhani (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 11), terwijl verzoekster verklaarde dat de eerste aanval daar inderdaad plaatsvond maar de tweede daarentegen op straat in Oknitsa, waar zij toen verbleven (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 8-11). Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt, spreekt het voor zich dat wanneer een partner met zichtbare letsels van ernstig geweld thuiskomt, hierover relevante informatie wordt uitgewisseld, en dus ook over de locatie waar de aanval plaatsvond. Dat verzoekers het over verschillende incidenten en dus ook over verschillende locaties hadden, houdt geen steek, gelet op de, zo weze herhaald, eenduidige en niet voor interpretatie vatbare verklaringen van verzoekers dat verzoeker twee keer ernstig werd toegetakeld door medestanders van maffiabaas K.

Voorts is het opmerkelijk dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen afleggen over het feit of er na de (tweede) aanval al dan niet klacht werd neergelegd bij de politie. Zo gaf verzoeker duidelijk aan dat hij naar aanleiding van deze aanvallen geen klacht heeft ingediend (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 13-14), terwijl verzoekster duidelijk stelde dat zij samen met verzoeker de politie van Oknitsa inlichtte nadat hij de tweede keer ernstig was toegetakeld (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 9-10, 14). Dit strookt geenszins met de *post factum* bijstelling in verzoekers verzoekschrift dat verzoeker inderdaad heeft gesproken met een politieagent, "*bevoegd voor de sector*", en die niet bij het algemeen bureau zijn kantoor heeft. Dat dit gesprek voor hem geen aangifte of bezoek aan het politiekantoor was, maar enkel een vraag om informatie terwijl verzoekster dacht dat het om een aangifte ging, kan niet worden aangenomen, daar uit verzoeksters verklaringen duidelijk blijkt dat ze klacht neerlegden en dat er een verklaring werd afgenomen, waarin de problemen van verzoeker concreet werden opgenomen.

Verzoekers waren wel eenduidig in hun verklaringen dat er na de verkrachting van verzoekster door hen gezamenlijk klacht werd neergelegd bij de politie, doch gaven een ander tijdstip op wanneer de klacht dan wel werd neergelegd. Zo situeerde verzoeker het indienen van de klacht dezelfde dag als de verkrachting (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 15) maar stelde verzoekster dat zij pas daags na de verkrachting samen klacht gingen indienen om reden dat zij de dag zelf niet kon (notities persoonlijk onderhoud, p. 12-13). De tegenstrijdigheid is frappant en wordt met de *post factum* vergoelijking dat verzoekers dezelfde avond van de verkrachting naar het politiekantoor gingen, waar werd gezegd dat de deskundige niet ter plaatse was en morgen aanwezig zou zijn, waarop hen gevraagd werd de dag erop terug te komen en waardoor er twee bezoeken bij de politie waren, geenszins ontkracht dan wel verklaard. De verklaringen van verzoekers waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en nergens was er sprake van een eerste bezoek zonder resultaat. De blote bewering in het verzoekschrift van verzoeker is overigens manifest in strijd met wat verzoekster aangaf toen zij met de tegenstrijdigheid werd geconfronteerd op het einde van haar persoonlijk onderhoud. Zo verklaarde verzoekster dat verzoeker zich niet goed herinnerde wanneer ze klacht gingen indienen omdat hij in shock was en bevestigde zij dat ze de dag na de verkrachting, 's morgens, samen klacht zijn gaan indienen (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 17).

De laatste tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekers handelt over waar zij na de verkrachting verbleven. Verzoeker verklaarde dienaangaande dat zij nog twee dagen in hun huis in Oknitsa zijn gebleven en dat zij zich daarna zijn gaan verstoppen in velden en dorpen tot aan het vertrek uit Moldavië (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 20). Verzoekster daarentegen gaf aan dat zij en verzoeker na de verkrachting nog twee weken in hun woning in Oknitsa zijn gebleven (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 12 en 16). Verzoekers brengen hier in hun verzoekschriften geen verweer tegenin, zodat deze tegenstrijdigheid, die steun vindt in de administratieve dossiers, overeind blijft.

De voornoemde en toegelichte tegenstrijdigheden hebben stuk voor stuk betrekking op essentiële elementen en raken bijgevolg de kern van het asielrelaas dat verzoekers ten berde brengen. Een dergelijke reeks aan flagrante tegenstrijdigheden, die de kern van het gezamenlijk asielmotief raken, laat niet toe om geloof te hechten aan de door verzoekers voorgehouden problemen naar aanleiding van de geleende geldsom bij een maffiabaas.

3.3.5.3. Wat de voorgehouden discriminatie en gevreesde discriminatie op grond van het behoren tot de Roma-gemeenschap in Moldavië betreft, wenst de Raad vooreerst aan te stippen dat, in weerwil van wat in het verzoekschrift van verzoeker wordt voorgehouden, in de bestreden beslissingen wel degelijk wordt gesteld dat heel wat Roma in Moldavië zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden, zoals blijkt uit de bij de administratieve dossiers gevoegde COI Focus *“Moldavië, De Roma-minderheid”*, d.d. 4 maart 2022 (mappen landeninformatie, stuk 1). Verduidelijkt wordt als volgt: *“Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (ook de algemene precaire economische toestand in Moldavië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen in het algemeen en meisjes in het bijzonder niet naar school worden gestuurd of al vroeg van school worden gehaald, wantrouwen vanuit de Roma-bevolking ten aanzien van niet-Roma medeburgers, wantrouwen t.a.v. de overheid, enz. spelen een rol).*

De Moldavische overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Moldavië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa schrijft in een rapport van maart 2020 dat de Moldavische autoriteiten, met ondersteuning vanuit internationale organisaties, de voorbije jaren inspanningen hebben geleverd om de inclusie van Roma in de maatschappij te verbeteren. Dat deden zij aan de hand van nationale actieplannen. Het eerste actieplan voor de periode 2011-2015 beoogde de introductie van bemiddelaars van de Roma-gemeenschap (community mediators). Het tweede actieplan voor de periode 2016-2020 legde de focus op onderwijs, tewerkstelling, huisvesting, sociale bescherming, cultuur, gemeenschapsontwikkeling en deelname aan de besluitvorming. Het derde actieplan voor de periode 2021-2024 is onder andere gericht op de bestrijding van discriminatie met behulp van de Equality Council en de Audiovisual Council (die reageert op haatspraak in de media). De Moldavische ngo Roma National Center (Centrul National al Romilor, CNR) voert een project uit dat ondersteund wordt door de Raad van Europa om ervoor te proberen zorgen dat Roma (en andere etnische minderheden) die het slachtoffer zijn van discriminatie, haatspraak en haatmisdrijven een betere toegang krijgen tot het rechtswezen en kunnen rekenen op gratis rechtsbijstand, advies en geschillenbeslechting. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie van dergelijke strategieën, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt. Zo noteerde de Internationaal Labour Organization in een rapport van 2018 dat de aanstelling van een Roma als raadgever sociale kwesties voor de eerste minister in 2012 een positief signaal was. Recent stelde de mensenrechtencommissaris van de Raad van Europa een verbetering vast wat betreft de toegang tot onderwijs voor Roma-kinderen, wat grotendeels te danken is aan het werk van de Roma-bemiddelaars en civil society. Er dient benadrukt te worden dat de integratie van Roma onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van hun levensomstandigheden niet van de ene op de andere dag gerealiseerd kunnen worden, doch een werk van lange adem betreffen. Er kan in dit verband evenwel niet voorbijgegaan worden aan het feit dat hiertoe de afgelopen jaren in Moldavië diverse stappen werden ondernomen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Moldavische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Moldavië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden.”

Verzoekers gaan eraan voorbij dat het hen toekomt om de vrees voor vervolging, dan wel het reëel risico op ernstige schade, *in concreto* aan te tonen. Waar verzoekers zich in het verzoekschrift van verzoeker verlaten op het louter opnemen van een link naar een rapport van *OFPPRA* (stuk 3) en waar zij twee artikelen voegen (stukken 3.1 en 3.2), wijst de Raad erop dat deze informatie van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op hun persoon. Dergelijke algemene informatie kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekers daadwerkelijk zouden dreigen te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekers dienen zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke. Het artikel uit 2018 over een rapport van *ECRI*, net zoals de andere twee stukken, ligt overigens in de lijn van de latere bevindingen in de voormelde COI Focus en was één van de bronnen die *CEDOCA* hanteerde om tot de erin opgenomen bevindingen te komen. De betreffende COI Focus geeft aan dat er de voorbije jaren inspanningen zijn geleverd om de inclusie van Roma in de Moldavische maatschappij te verbeteren, onder meer aan de hand van nationale actieplannen, maar dat het een proces van lange adem betreft om de integratie, onder meer in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en de verbetering van de levensomstandigheden, te realiseren. Evenwel kan niet ontkend worden dat hiertoe de afgelopen jaren diverse stappen werden ondernomen, zoals in de betreffende COI Focus wordt toegelicht.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te kunnen leiden, moeten discriminatie en achterstelling van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Bovendien kan, zoals in de bestreden beslissingen genoegzaam wordt aangehaald, *“geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Moldavische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Naast een klacht bij de politie, bestaat de mogelijkheid om andere kanalen aan te spreken om eventuele gevallen van discriminatie aan te kaarten. Zo kan de Moldavische ombudsman aanvragen van individuen met betrekking tot schendingen van mensenrechten en vrijheden onderzoeken en is het mogelijk om via de website van de Equality Council een klacht in te dienen over discriminatie. Voorts zijn er verschillende Roma-organisaties actief in Moldavië. Enkele van deze organisaties hebben zich verenigd onder de Voice of Roma Coalition of Coalita Vocea Romilor. Deze organisaties monitoren de implementatie van de verschillende actieplannen en streven ernaar om de situatie voor Roma te verbeteren en komen op voor hun rechten.”*

Verzoekers poneren dat de betreffende COI Focus aantoont dat er geen financiële ondersteuning is van dergelijke instanties als de politie en de ombudsman, die dan ook geen macht hebben om de mensen verder te helpen en dat de verschillende beleidsinitiatieven bij gebrek aan budget geen effectiviteit hebben. In de COI Focus wordt inderdaad aangegeven dat er financiële struikelblokken zijn maar ook dat, ofschoon er nog een lange weg te gaan is, bepaalde beleidsinitiatieven wel degelijk voor een deel effectief zijn gebleken.

Verzoeker werpt op dat hij als Roma geen toegang heeft tot ‘normaal werk’. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt evenwel dat hij er in het verleden in slaagde om werk te vinden, ook al ging het om kortstondige gelegenheidsopdrachten, die zoals hij aangaf tijdelijk, precair en naar alle waarschijnlijkheid ook onderbetaald waren. Verzoeker is ongeschoold, waardoor hij, zoals zovele andere Roma, slechts beperkte toegang heeft tot de arbeidsmarkt. Hij toont hiermee echter niet aan dat hij in de absolute onmogelijkheid verkeert om bij eventuele terugkeer naar Moldavië werk te vinden, ook al is dit tijdelijk en precair, laat staan dat hij aantoont dat hij omwille van een door discriminatie gehinderde toegang tot de arbeidsmarkt in Moldavië een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin koestert, dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

In verband met de geopperde huisvestingsproblemen wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij, alsook verzoekster, wel degelijk huisvesting heeft gehad en onderdak vond bij vrienden op verschillende locaties. Uit de COI Focus blijkt overigens dat adequate huisvesting niet enkel een probleem voor Roma is en dat er in Moldavië in het algemeen een tekort aan sociale huisvesting is.

Wat de geopperde financiële noodlijdendheid dan weer betreft, treedt de Raad het oordeel van de verwerende partij bij dat een waarachtige inschatting terzake niet kan worden gemaakt, gezien het gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaringen over schulden bij een maffiabaas.

Volgens verzoekers is het duidelijk dat hun dochter geen toegang tot een school zou hebben in Moldavië, wat volgens hen een daad van vervolging uitmaakt. In de bestreden beslissingen wordt in dit verband terdege als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de onderwijsnood van uw dochter wijst u erop dat uw dochter pas voor het eerst onderwijs heeft gekregen in Frankrijk en België. U voegt toe dat men uw dochter in Moldavië niet tot het onderwijs heeft toegelaten omdat jullie roma zijn (CGVS, p. 19). Hiertegen zij echter ingebracht dat u evengoed toegeeft in Moldavië niet eens een poging te hebben ondernomen om uw dochter in een school in te schrijven (CGVS, p. 19). Ter verklaring hiervoor wijst u erop dat u dit heeft nagelaten uit angst voor maffiabaas K. Gezien het gebrek aan geloofwaardigheid van dat asielmotief kan deze niet worden weerhouden als voldoende verklaring voor uw nalaten om uw dochter in een school in te schrijven. Wat betreft uw verdere verklaring, namelijk dat u vreesde dat uw dochter op school zou worden gehaat omwille van haar roma-origine, zoals naar u vernomen heeft is gebeurd met andere roma-kinderen, zij erop gewezen dat deze vrees in het geval van uw dochter een sterk hypothetisch karakter heeft gezien u haar niet eens naar school heeft laten gaan. Tenslotte valt ook op dat u nauwelijks kennis heeft van uw rechtspositie ter zake. Zo weet u niet of een inschrijving in het lager onderwijs in Moldavië officieel geld kost (CGVS, p. 19). U weet wel dat er bijkomende kosten kunnen worden gevraagd zoals bijvoorbeeld een bijdrage aan renovatiewerken voor een klaslokaal. Uit voornoemde informatie gevoegd bij uw administratief dossier blijkt alleszins dat een inschrijving in een lagere school in Moldavië gratis is.”

Verzoekers brengen geen concreet, afdoend verweer tegen voormelde overwegingen. Dat de uit de COI Focus blijken discriminatie van de Roma-gemeenschap ernstiger is dan de problemen met maffiabaas K., dient te worden gerelativeerd, aangezien aan de beweerde problemen met deze maffiabaas, zoals hiervoor genoegzaam is gebleken, geen geloof kan worden gehecht.

Wat tot slot de Hiv-besmetting van verzoekers betreft en hun vrees de financiële last van de nodige zorgverstrekking en medicatie in Moldavië niet te zullen kunnen dragen, treedt de Raad de beoordeling van de verwerende partij bij, waar deze terecht als volgt overweegt:

“In deze inschatting is ook rekening gehouden met uw verwijzing naar uw Hiv-besmetting en uw vrees dat u de financiële last van de nodige zorgverstrekking in Moldavië niet zal kunnen dragen. Echter geeft u wat deze problematiek betreft alvast geen indicatie dat dit gevreesde onvermogen om zichzelf de benodigde medicatie te verschaffen, zou zijn verzwaard door discriminatie: bevraagd waarom u de benodigde behandeling niet zou vrezen te krijgen in Moldavië, wijst u er enkel op dat de door uw echtgenote en u ontvangen uitkering van telkens 10€ onmogelijk kan volstaan om aan de verwachte 500€ medicatiekost per dag tegemoet te komen (CGVS, p. 9). Elders stelt u dat u onmogelijk genoeg geld kan verdienen om de medische kosten van twee maal 500€ voor uw echtgenote en u te kunnen dragen (CGVS, p. 18). Op de bijkomende vraag of naar uw inschatting er in Moldavië mensen zijn die wél toegang krijgen tot effectieve medicatie geeft u aan dit niet te weten. U verwijst in dit kader wel naar algemene corruptie, in de zin dat naar uw inschatting mensen die over geld beschikken, alles gedaan krijgen (CGVS, p. 20). In bijkomende orde zij de vaststelling toegevoegd dat u geen kennis heeft over uw rechtspositie inzake toegang tot Hiv-medicatie in Moldavië. Zo verklaart u niet te weten of er in Moldavië een kostenvermindering dan wel gratis toegang is tot medische zorg (CGVS, p. 18), u haalde ter verklaring op dit punt aan dat de ziekte pas is vastgesteld na uw definitieve vertrek uit Moldavië in 2019 en dat u bijgevolg geen weet heeft van uw rechten in Moldavië voor wat betreft uw toegang tot aangepaste medische zorg inzake een Hiv-besmetting. Uit bij het administratief dossier gevoegde informatie blijkt nochtans dat medische behandeling voor diverse ziektes, waaronder aids, gratis is in Moldavië, ongeacht of iemand een ziektekostenverzekering heeft of niet. Wat hier ook van zij, bij gebrek aan duidelijke indicaties van een discriminatoir gehinderde toegang tot aangepaste medische zorg, zij in dit verband opgemerkt dat het door u aangebracht medische probleem van uw Hiv-besmetting geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.”

Verzoekers maken in de verzoekschriften geenszins aannemelijk dat zij omwille van hun Roma-origine geen toegang hebben tot de nodige medische zorgen en medicatie voor de behandeling van HIV. Zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt aangehaald, blijkt uit de betreffende COI Focus dat verschillende soorten zorg, waaronder de behandelingen voor aids gratis zijn, ongeacht of iemand een ziektekostenverzekering heeft of niet. Dat er mogelijks informele kosten gedekt moeten worden, doet aan

de toegankelijkheid en kosteloosheid op zich geen afbreuk en zoals reeds werd aangestipt heeft verzoeker in het verleden verschillende, zij het tijdelijke en precaire, jobs gehad. Dat de besmetting met HIV pas werd ontdekt nadat verzoekers hun land van herkomst verlieten, biedt geen verschoning voor de onwetendheid van verzoekers over mogelijke toegang tot aangepaste medische zorg in Moldavië. Hoe dan ook houden medische problemen op zich geen verband met de criteria van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria, vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoekers zich beroepen op hun medische situatie *an sich*, dienen zij desgevallend de hiertoe geëigende procedure aan te wenden, namelijk een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.4. De door verzoekers neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in de administratieve dossiers, kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen opgenomen, pertinente en terechte redenen, die door verzoekers overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoekers niet worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"De door uw echtgenote en u neergelegde bewijselementen (internationale paspoorten van uw echtgenote, dochter en u zelf, Belgische medische attesten met betrekking tot de Hiv-besmetting van uw echtgenote en u, en betalingsbewijzen van medicatie in dit verband) zijn niet van aard om bovenstaande argumenten te beïnvloeden of weerleggen. De neergelegde paspoorten bewijzen de identiteit, nationaliteit en herkomst van uw gezinsleden en u. Deze gegevens worden in bovenstaande beslissing niet in twijfel getrokken. De medische attesten en betalingsbewijzen bevatten eveneens informatie die niet in twijfel wordt getrokken in de hierboven verzamelde motieven. Deze stukken zijn evenmin van aard om de in voorgaande geciteerde COI dat medische zorg in Moldavië in het geval van Hiv gratis is, te weerleggen. Geen van de neergelegde stukken is van aard om de geloofwaardigheid van de verklaarde problemen met een maffia baas te herstellen."

3.3.5.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Ingevolge deze vaststellingen tonen verzoekers niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, a), en b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekers een reëel risico op ernstige schade lopen met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenwel niet aan dat er heden in Moldavië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon impliceert.

In hoofde van verzoekers kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade, in de zin van het voormelde artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, worden in aanmerking genomen.

3.3.7. Waar verzoekers aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en de administratieve dossiers blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van de administratieve dossiers, waaronder de door verzoekers aangereikte documenten en objectieve landeninformatie, en dat verzoekers tijdens hun persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal de kans kregen om de redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en

in aanwezigheid van hun advocaat. De commissaris-generaal heeft de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.3.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van de verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

3.3.9. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekers geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

3.3.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van de beroepen heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X en RvV X worden gevoegd.

Artikel 2

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS